

75 lat

LUDOWYCH ZESPOŁÓW SPORTOWYCH

Sportowcy wiejscy na start!

Organizatorzy

Partner Muzeum

Patroni medialni

Mazowsze.
serce Polski

Nieformalną działalność klub rozpoczął już jesienią 1945 roku, kiedy to reprezentacja Czarnowąsów rozegrała mecz z drużyną z Tułowic. Założycielem klubu był m.in. Antoni Janik, który przybył do tej miejscowości z okolic Częstochowy – był kierownikiem placówki oświatowej i prowadził kursy repolonizacyjne.

LZS zaczęły szybko powstawać – w 1946 roku zarejestrowano ich 35, liczyły 2315 członków. Powstawały, bo powojenne życie nie mogło składać się z samej pracy. Bo młodzi ludzie na wsi, chcieli się spotykać, bawić, słuchać muzyki, spotkać kogoś bliskiego, odkryć nieznaną świat. Wielu z nich po raz pierwszy w życiu, jeżdżąc na zawody sportowe, zobaczyło... żarówkę, kolej, wyasfaltowane ulice, wysokie domy.

W grudniu 1948 roku powstała Główna Rada Sportu Wiejskiego, która ustaliła że, wszelkie formy organizacyjne sportu na wsi działające w zakładach rolnych, świetlicach, przy organizacjach młodzieżowych i uniwersytetach ludowych, przyjmują nazwę Ludowych Zespołów Sportowych. Pod koniec 1951 roku w 8743 Ludowych Zespołach Sportowych skupionych było 309 748 członków, choć niewątpliwie wiele z nich istniało tylko na papierze.

W pierwszych 5 latach istnienia tylko niektóre Ludowe Zespoły Sportowe otrzymały podstawowy sprzęt sportowy (bezcenną wartość miała wtedy skórzana piłka z dętką) i rozpoczęto budowę prostych obiektów sportowych, choć to szumnie powiedziane.

WYSTARCZAŁ ENTUZJAZM

16 marca 1946 roku LZS Swornica Czarnowąsy zostaje zarejestrowany pod numerem „1” w kartotekach Związku Samopomoc Chłopska – później datę tę uznano za nieoficjalną datę powstania Ludowych Zespołów Sportowych.

SPORTOWCY WIEJSCY NA START

Drugi ważny okres w historii LZS rozpoczął się 19 kwietnia 1952 roku, kiedy to uchwałą Głównego Komitetu Kultury Fizycznej powołano Zrzeszenie Ludowe Zespoły Sportowe.

W latach 1952-1955 nastąpił szybki rozwój organizacyjny LZS – ponad 14 tysięcy ogniw i prawie 550 tysięcy członków – oraz rozszerzenie oferty programowej. Z tych lat bierze swój początek wiele systemów imprez, m.in. ruch spartakiadowy. Ale trzeba też pamiętać, że w początkowym okresie tylko część kół LZS pracowała systematycznie, większość ograniczała się do organizowania okazjonalnych imprez sportowych i spotkań towarzyskich.

W tym okresie rozwijały się na wsi sporty drużynowe i indywidualne. Ponad 2 tysiące piłkarskich drużyn wiejskich brało udział w rozgrywkach klasowych organizowanych przez komitety kultury fizycznej. W Wielkopolsce powstał pierwszy LZS, w którym najważniejszą sekcją był hokej na trawie – LZS Rogowo. Na Opolszczyźnie królowała piłka ręczna.

Ważną zmianę w statucie Zrzeszenia wniósł III Krajowy Zjazd LZS (16-17 kwietnia 1957 rok) – stworzył możliwość powoływania Ludowych Klubów Sportowych, co równało się z „szerszym wejściem LZS w sport wyczynowy”.

SPORTOWCY WIEJSCY NA START

W 1965 roku zorganizowano I Igrzyska Sportowe Młodzieży Szkół Rolniczych i CRS, które odbyły się w Słupsku, a w programie była lekka atletyka, akrobatyka sportowa, piłka siatkowa i ręczna. W latach późniejszych takie Igrzyska odbywały się co dwa lata.

W 1969 roku GKKFiT zaczął dofinansowywać sekcje sportowe w dużych klubach i „łożyć” na sport młodzieżowy. W tym samym roku zorganizowano pierwszą Ogólnopolską Spartakiadę Młodzieży – uczestniczyło w niej 700 zawodników z klubów LZS. Wtedy też zaczęły powstawać Wojewódzkie Ludowe Kluby Sportowe – w jednym klubie, gromadzono najzdolniejszą młodzież, którą opiekowało się dość duże grono trenerów i instruktorów, tak powstały m.in.: Ziemia Opolska, Ziemia Szczecińska, WLKS Wrocław.

Szybko też rozwijała się turystyka, w tym turystyka usługowa. W ciągu zaledwie 10 lat (1959-69) powstało setki campingów, ośrodków turystyczno-wypoczynkowych, zakupiono autokary. Ta działalność przynosiła wymierne dochody. Niestety w tym czasie nie można było sobie pozwolić na samodzielność finansową. Dlatego też „zmuszono” LZS do wydzierżawienia ośrodków i campingów OST Gromada, odsprzedano także tabor samochodowy i wyposażenie (1969). Pozbawiono w ten sposób LZS dochodów i możliwości rozwoju. Dziś powiedzielibyśmy, że „zdużono przedsiębiorczość w zarodku”.

Lata 60. i 70. XX w. charakteryzowały się wzmożoną akcją budowy obiektów sportowych na wsi. Ich jakość była różna. Typowe stadiony powstawały przy dobrze zorganizowanej dużej szkole, pegeerach, spółdzielniach produkcyjnych, a także POM-ach, SKR-ach, które ponosiły koszty ich utrzymania, konserwacji. Reszta to były obiekty powstałe przede wszystkim w oparciu o pracę społeczną i wysiłek wszystkich mieszkańców wsi. Niestety część z nich z góry skazana była na krótkotrwałe istnienie, gdyż budowane były systemem gospodarczym, bez dokumentacji technicznej i miały nieuregulowany stosunek własności.

ZMIANY W TRUDNYCH CZASACH

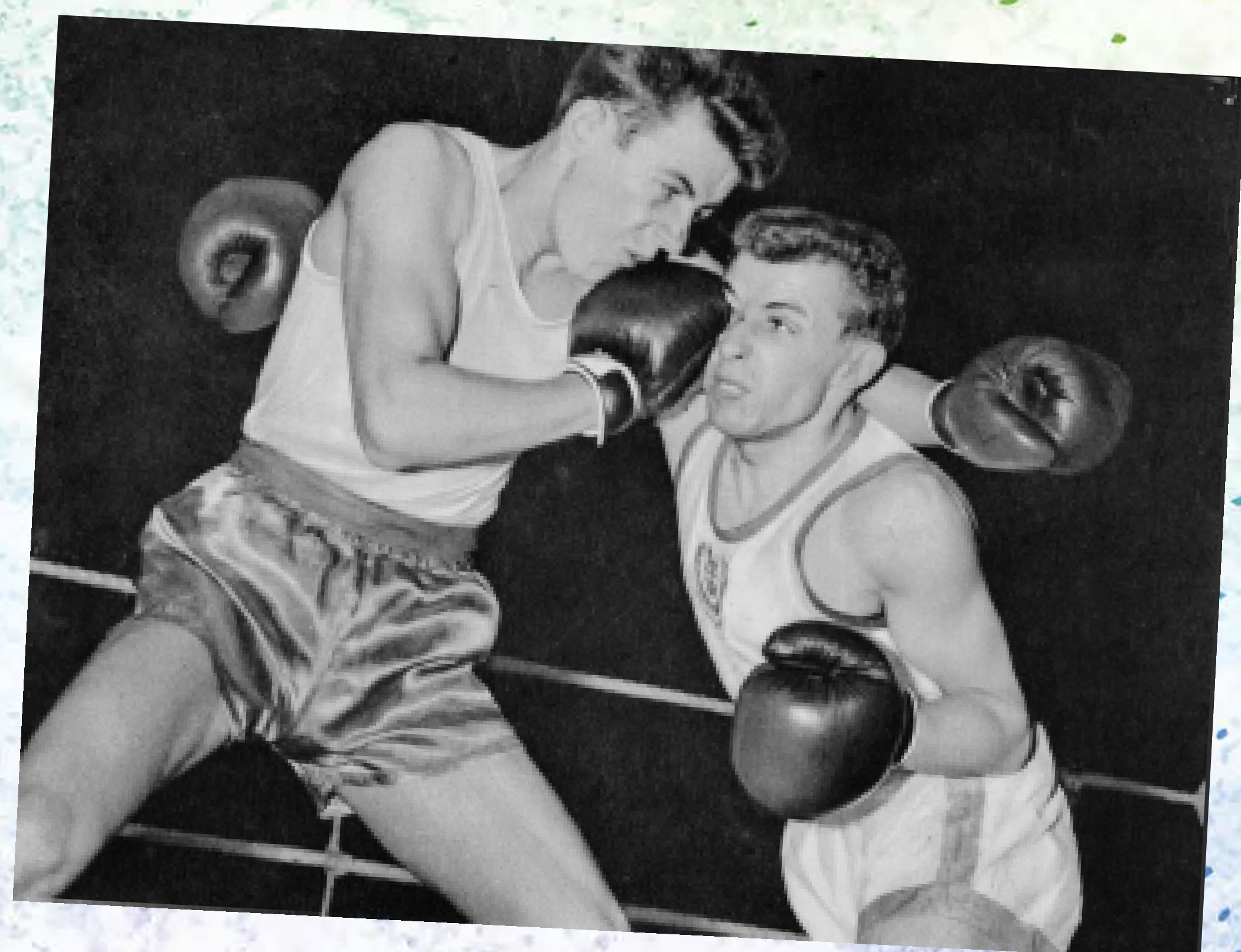
W 1975 roku przeprowadzono reformę administracyjną, która spowodowała powstanie 49 województw. Rozbiło to wypracowane przez prawie 30 lat struktury LZS.

Powołano 49 zrzeszeń wojewódzkich. W latach 1980/81 trwały gorące dyskusje i spory o przyszłość polskiego sportu, o zasady jego finansowania. Potem nastąpiły mroczne czasy „stanu wojennego” i zaprzestanie działalności. Na X Krajowym Zjeździe (1984) uchwalono ambitny program działania, jednak w kolejnych latach „rozminął się on z rzeczywistością”.

W tym okresie zaledwie 40% budżetu Rady Głównej LZS stanowiły dotacje państwowe, reszta pochodziła ze składek, dochodów własnych oraz wpłat różnych instytucji i przedsiębiorstw, które jednak po 1981 roku uległy znacznemu zmniejszeniu. Jakby na przekór panującej wszechobecnie biedzie oraz systemowi kartkowo-talonowemu (reglamentację towarów wprowadzono w 1976 roku, a zniesiono w 1989 roku) zwiększała się aktywność w organizacji imprez i zawodów oraz ilość uczestników.

Na wyniki działalność LZS olbrzymi wpływ miały Rady Gminne Zrzeszenia LZS, których było ponad 2 tys. Spełniały one funkcję programującą i realizatorską. Zrzeszenie miało szeroki system imprez masowych na tym poziomie. A najlepsze rady gminne były wyróżniane od 1976 roku Znakiem Jakości „Omega”.

Mimo braku sprzętu i wzrostu kosztów, rozwijała się w Zrzeszeniu turystyka – istniało ok. 6700 sekcji skupiających ponad 200 tys. członków. Popularne były takie imprezy ogólnopolskie jak – „Złoty Kask”, Ogólnopolski Złot Turystów Wsi, „Rowerem wszędzie” czy konkurs obozów wędrownych „Szlakiem wiedzy i przygód”. W 1984 roku po raz pierwszy zorganizowano Olimpiadę Wiedzy Turystyczno-Krajoznawczej (eliminacje od szczebla gminnego), która istnieje do dziś. Co roku na kursach szkolono setki osób na stopień organizatora turystyki.

75 lat LUDOWYCH ZESPOŁÓW SPORTOWYCH

ZMIANY W TRUDNYCH CZASACH

Jednym z hamulców rozwoju kultury fizycznej na wsi był niedostatek wykwalifikowanych kadr – nauczycieli wf, trenerów, instruktorów, sędziów, choć Zrzeszenie przeszkoliło kilkanaście tysięcy osób. Liczba szkolonych drastycznie malała od 1984 roku, kiedy to zadanie przekazano komitetom kultury fizycznej i turystyki urzędów wojewódzkich.

Kolejnym problemem Zrzeszenia był brak obiektów sportowych – o ile w czynie społecznym powstawały różnego rodzaju boiska, to katastrofalnie przedstawiał się stan obiektów kubaturowych – sal, hal i pawilonów sportowych – tylko 15-17% członków Zrzeszenia miało do nich dostęp.

Najpopularniejsza na wsi zawsze była piłka nożna. W tym okresie w rozgrywkach gminnych lig brało udział średnio ponad 6 tys. drużyn. Zrzeszenie stało się również głównym organizatorem masowego turnieju dla młodzieży „Piłkarska Kadra Czeka” (1985). Pojawiły się nowe dyscypliny np. badminton, kulturystyka, dalekowschodnie sporty walki.

Negatywny wpływ kryzysu gospodarczego nie ominął działalności Zrzeszenia w sporcie wyczynowym – większość Ludowych Klubów Sportowych pozbawiona została patronatów ze strony wiejskich przedsiębiorstw i instytucji. Dlatego Zrzeszenie postanowiło skoncentrować swoje działania na wiodących sekcjach w priorytetowych dyscyplinach. Powstały Centralne Ludowe Kluby Sportowe.

75 lat LUDOWYCH ZESPOŁÓW SPORTOWYCH

ODBUDOWA I STABILIZACJA

Największy wpływ na kondycję LZS i sportu wiejskiego miały dwie decyzje podjęte przez Sejm i rząd – ustawa z 5 stycznia 1991 roku wyłączająca stowarzyszenia kultury fizycznej z dotacji państwowych oraz zaprzestanie finansowania sportu wyczynowego w LZS. Te decyzje spowodowały w Zrzeszeniu masowe zwolnienia – zlikwidowano 95% stanowisk pracy, zwolniono trenerów, instruktorów, organizatorów w gminach. Wyprzedano majątek by zapłacić odprawy pracownicze i mieć pieniądze na działalność statutową. W latach 1991-95 spadła drastycznie ilość członków, a aktywność naszych ogniw, wyrażająca się ilością organizowanych imprez i liczbą uczestników, spadła w stosunku do lat 80. XX wieku o ok. 35%.

Jednak wkrótce władze państwowe uświadomiły sobie, że „wylano dziecko z kąpielą”. Dzięki naciskom działaczy sportowych i niektórych posłów w 1996 roku powstał „Program na rzecz rozwoju kultury fizycznej w środowisku wiejskim”. Rok później uwzględniono go w budżecie państwa. Realizowany jest do dziś. Ale spadku ilości członków nie udało się powstrzymać – w 2000 roku było ich już tylko 285 tys.

W 1997 roku utworzono Internaty Sportowe, w 2003 roku zmieniono nazwę na Ośrodki Szkolenia Sportowego Młodzieży LZS. Szkoli się w nich dzieci i młodzież w wielu dyscyplinach. Od 1997 roku Zrzeszenie otrzymuje także wsparcie finansowe od państwa na tzw. Wiodące Ludowe Kluby Sportowe – WLKS. Liczba WLKS stopniowo się powiększa – w 1997 roku było ich 74 i 12 dyscyplin, w 2016 – 237, a w 2020 już 256. Program obejmuje ponad 4700 zawodników uprawiających bez mała każdą dyscyplinę sportową.

ODBUDOWA I STABILIZACJA

W naszym działaniu zachowywaliśmy i zachowujemy zdrową równowagę pomiędzy tym, co w sporcie jest pogonią za sukcesem, nastawieniem wyłącznie na wyniki a kulturowymi, rekreacyjnymi i wychowawczymi wartościami płynącymi z uprawiania sportu i udziału w zawodach sportowych.

Wojewódzkie zrzeszenia organizują setki tysięcy imprez, zlotów, turniejów gminnych i powiatowych, zabaw sportowych i rekreacyjnych dla dzieci i młodzieży, a w ostatnich latach także dla osób niepełnosprawnych i seniorów. Tylko niektóre z tych imprez osiągnęły szczybel ogólnopolski, jak np. rozgrywki rodzinne i wielopokoleniowe czy imprezy promujące aktywność fizyczną dorosłych i seniorów np. „Trzymaj formę”, „Bądź aktywny – trzymaj wagę”, czy „Aktywny Senior LZS”. Ponadto od kilku lat w ramach konkursu „Promowanie i upowszechnianie aktywności fizycznej poprzez wyróżnienie najlepszych projektów realizowanych w środowisku wiejskim” odbywają się rekreacyjne imprezy sportowe na terenie całego kraju. Tylko w 2020 roku w ramach konkursu zrealizowano 41 imprez.

Zrzeszenie pozostaje nadal jedną z największych organizacji, która szkoli młodzież w sporcie wyczynowym. Juniorzy młodsi i juniorzy z klubów Zrzeszenia zdobywają co roku setki medali w mistrzostwach Polski, Europy i świata – niedługo wielu z nich stanie się zawodnikami światowej klasy w seniorskim sporcie.

NASZE DZIEDZICTWO

Krajowe Zrzeszenie, wspólnie z zrzeszeniami wojewódzkimi i klubami, w ramach realizowanego systemu szkolenia sportowego młodzieży, każdego roku organizuje ponad 20 imprez mistrzowskich, w których o tytuły mistrzów LZS walczą w różnych kategoriach wiekowych: lekkoatleci, kolarze, zapaśnicy, łucznicy, ciężarowcy, tenisiści stołowi czy kajakarze – wielu z nich to czołowi zawodnicy w kraju i na świecie. Organizuje również zgrupowania sportowe dla kadry zrzeszenia, wspiera działalność klubów programem WLKS (Wiodące Ludowe Kluby Sportowe) i OSSM (Ośrodki Szkolenia Sportowego Młodzieży). Kluby Zrzeszenia szkolą w 58 sportach tysiące młodzieży, która uczestniczy w systemie współzawodnictwa sportowego.

Nasza działalność opiera się na dziesiątkach tysięcy działaczy sportowych, wolontariuszy, którzy często kosztem własnego czasu wolnego, kosztem rodziny z pasją oddają się działalności w Ludowych Zespołach Sportowych. Wszędzie zabiegają o pomoc „na sport”. Sportowym i społecznym bakcylem „zarażają” swoje dzieci. Takich elzetasowskich rodzin są tysiące. I to jest nasze dziedzictwo.

ZAWODNICY I WYCHOWANKOWIE

Bartłomiej Adamus – podnoszenie ciężarów,
LKS Opocznianka Opoczno

Marian Babirecki – jeździectwo, LZS Kwidzyn

Katarzyna Bachleđa-Curuś – łyżwiarstwo szybkie,
LKS Poroniec Poronin

Barbara Bakulin – lekkoatletyka, LKS Orkan Poznań

Robert Baran – zapasy, LKS Ceramik Krotoszyn

Paweł Baraszkiewicz – kajakarstwo,
KS Wel Lidzbark Warmiński

Edward Barcik – kolarstwo, LZS Zieloni Opole

Brunon Bendig – boks, LZS Tczew

Henryk Blaszką – żeglarstwo, LKS Kiekrz

Janusz Bobik – jeździectwo, LKS Dragon Nowielice

Zbigniew Bródka – łyżwiarstwo szybkie,
UKS Błyskawica Domaniewice

Agata Bulwa – łyżwiarstwo, LKS Dąbrowia Dąbrowa

Angelika Cichočka – lekkoatletyka,
ULKS Talex Borzytuchom

Alicja Ciskowska-Maciągowska – łyżwiarstwo,
LKS Mazowsze Teresin

Lidia Chojecka – lekkoatletyka, WLKS Siedlce

Paweł Czapiewski – lekkoatletyka, LKS Lubusz Słubice

Krystyna Danilczyk-Zabawska – lekkoatletyka,
KS Podlasie Białystok

Ryszard Dawidowicz – kolarstwo, LKS Gryf Szczecin

Rafał Dobrowolski – łyżwiarstwo, KS Stella Kielce

Tadeusz Drzazga – podnoszenie ciężarów,
CLKS Mazovia Ciechanów

Sofia Ennaoui – lekkoatletyka, LKS Lubusz Słubice

Paweł Fajdek – lekkoatletyka, KS Agros Zamość

Edward Fender – saneczkarstwo, LZS Mikuszowice

Adam Ginter – kajakarstwo, LKS Piast Człuchów

Andrzej Gołąb – zapasy, LKS Gryf Chełm

Andrzej Grubba – tenis stołowy, LKS Neptun Stargard

Wiesław Hartman – jeździectwo,
LKS Nadwiślanin Kwidzyn

Joachim Halupczok – kolarstwo, LKS Ziemia Opolska

Dariusz Jabłoński – zapasy, LKS Gryf Chełm

Jan Jankiewicz – kolarstwo, RLKS Wrocław

Zenon Jaskuła – kolarstwo, LKS Wielkopolska

Jerzy Juskowiak – lekkoatletyka, LZS Września

Katarzyna Klata – łyżwiarstwo, LKS Mazowsze Teresin

Aleksandra Klejnowska – podnoszenie ciężarów,
WLKS Siedlce

Benedykt Kocot – kolarstwo, LKS Ziemia Opolska

Szymon Kołdecki – podnoszenie ciężarów,
LKS Agropol Polwica

Andrzej Komar – podnoszenie ciężarów,
LKS Zjednoczenie Olsztyn

Waldemar Kosiński – podnoszenie ciężarów,
LKS Światowit Myszków

Janusz Kowalski – kolarstwo, LKS Wielkopolska

Karolina Krawczyk – zapasy, MKS Cement Gryf Chełm

Katarzyna Krawczyk – zapasy,
MKS Cement Gryf Chełm

Tomasz Krzeszewski – tenis stołowy,
KS Kormoran Morliny Ostróda

Tadeusz Kulczycki – lekkoatletyka, LKS Orkan Poznań

Michał Kwiatkowski – kolarstwo, TTK Pacific Toruń

Czesław Lang – kolarstwo, MLKS Baszta Bytów

Andrzej Leszczak – saneczkarstwo, LKS Jastrząb Szczyrk

Kamila Lićwinko – lekkoatletyka,
KS Podlasie Białystok

Antoni Łaciak – narciarstwo, LKS Szczyrk

Rafał Majka – kolarstwo, WLKS Krakus

Iwona Matkowska – zapasy, MLKS Agros Żary

Adam Małysz – narciarstwo, KS Wisła Ustronianka

Marcin Mientki – kolarstwo, TTK Pacific Toruń

Dominika Misterska – podnoszenie ciężarów,
WLKS Siedlce

Katarzyna Niewiadoma – kolarstwo,
WLKS Krakus Swoszowice

Krzysztof Niewiadomski – saneczkarstwo,
LKS Kwarc Świeradów

Wojciech Nowicki – lekkoatletyka,
KS Podlasie Białystok

Andrzej Orłoś – jeździectwo, LZS Kwidzyn

Dariusz Osuch – podnoszenie ciężarów,
LKS Światowit Myszków

Ireneusz Paliński – podnoszenie ciężarów,
LZS Mazovia Ciechanów

Mieczysław Pawełkiewicz – saneczkarstwo,
LZS Mikuszowice

Katarzyna Pawłowska – kolarstwo torowe,
UKS Jedyńka Kórnik

Lech Piasecki – kolarstwo, WLKS Orłęta Gorzów Wlkp.

Ryszard Podlas – lekkoatletyka,
LKS Technik Wrocław-Pracze

Arkadiusz Ponikowski – łyżwiarstwo, KS Stella Kielce

Beata Prei – podnoszenie ciężarów,
LKS Grom Więcbork

Józef Przybyła – narciarstwo, LKS Klimczok

Jan Pusty – lekkoatletyka, LKS Orkan Poznań

Paweł Rabczewski – podnoszenie ciężarów,
LKS Mazovia Ciechanów

Andrzej Sałacki – jeździectwo, LKS Lewada Zakrzów

Andrzej Sikorski – kolarstwo, LKS Gryf Szczecin

Zbigniew Spruch – kolarstwo, LKS Trasa Zielona Góra

Kamil Stoch – skoki narciarskie, LKS Poroniec Poronin

Bartosz Such – tenis stołowy,
LKS Odra Głoska-Księginice

Anna Szafranec – kolarstwo, LKS Iskra Głogoczków

Jakub Szalankiewicz – piłka siatkowa plażowa,
MLUKS Stakolo Staszów

Stanisław Szozda – kolarstwo, LKS Zieloni Opole

Jan Szymański – zapasy, LKS Piast Sieradz

Henryk Trębicki – podnoszenie ciężarów,
LKS Ostrów Mazowiecka

Tadeusz Trojanowski – zapasy, LZS Ołtarzew

Wojciech Tyszyński – kajakarstwo, LKS Victoria Sztum

Przemysław Wacha – badminton,
LKS Technik Głubczyce

Damian Waniczak – saneczkarstwo,
LKS Jastrząb Szczyrk

Rafał Wieruszewski – lekkoatletyka,
UKS Orkan Środa Wielkopolska

Jadwiga Wilejto-Szoszler – łyżwiarstwo,
LKS Rybak Trzebież

Edyta Witkowska – zapasy, LKS Platan Borkowice

Adrian Zieliński – podnoszenie ciężarów,
MGLKS Tarpan Mrocza

Piotr Żyła – skoki narciarskie, WSS w Wiśle

ZBIGNIEW BRÓDKA

ŁYZWIARSTWO SZYBKIE

Specjalizuje się w biegu na 1500 metrów. Jest dwukrotnym medalistą olimpijskim. Oba medale wywalczył w Soczi (2014) – złoty w biegu na 1500 m i brązowy medal w biegu drużynowym. Ten olimpijski bieg na 1500 m pamięta pewnie każdy miłośnik sportu – Polak pokonał Holendra o 0,003 sekundy, co daje odległość zaledwie 4,3 cm. Dzięki temu zwycięstwu Zbigniew Bródka został pierwszym polskim panczenistą, który został medalistą olimpijskim oraz pierwszym polskim mistrzem olimpijskim w tej konkurencji.

Jest pierwszym Polakiem, który zdobył Puchar Świata w łyżwiarstwie szybkim (na dystansie 1500 m). Na swoim koncie ma także brązowy medal mistrzostw świata na dystansach w 2013 roku w Soczi w biegu drużynowym. Startował także na ZIO w Vancouver (2010) i PyeongChangu (2018). Kilkunastokrotny mistrz Polski, zarówno na krótkim, jak i długim torze.

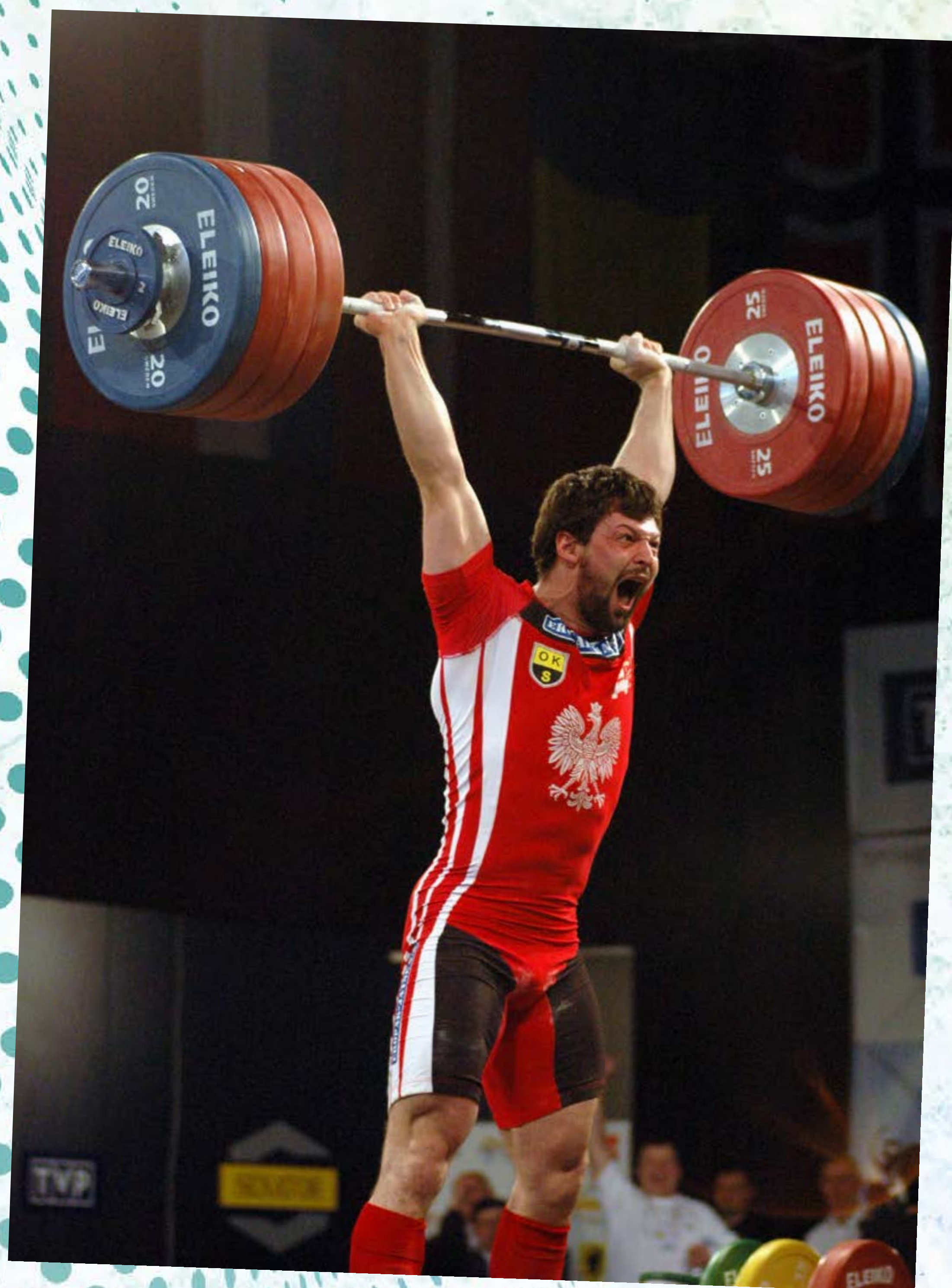
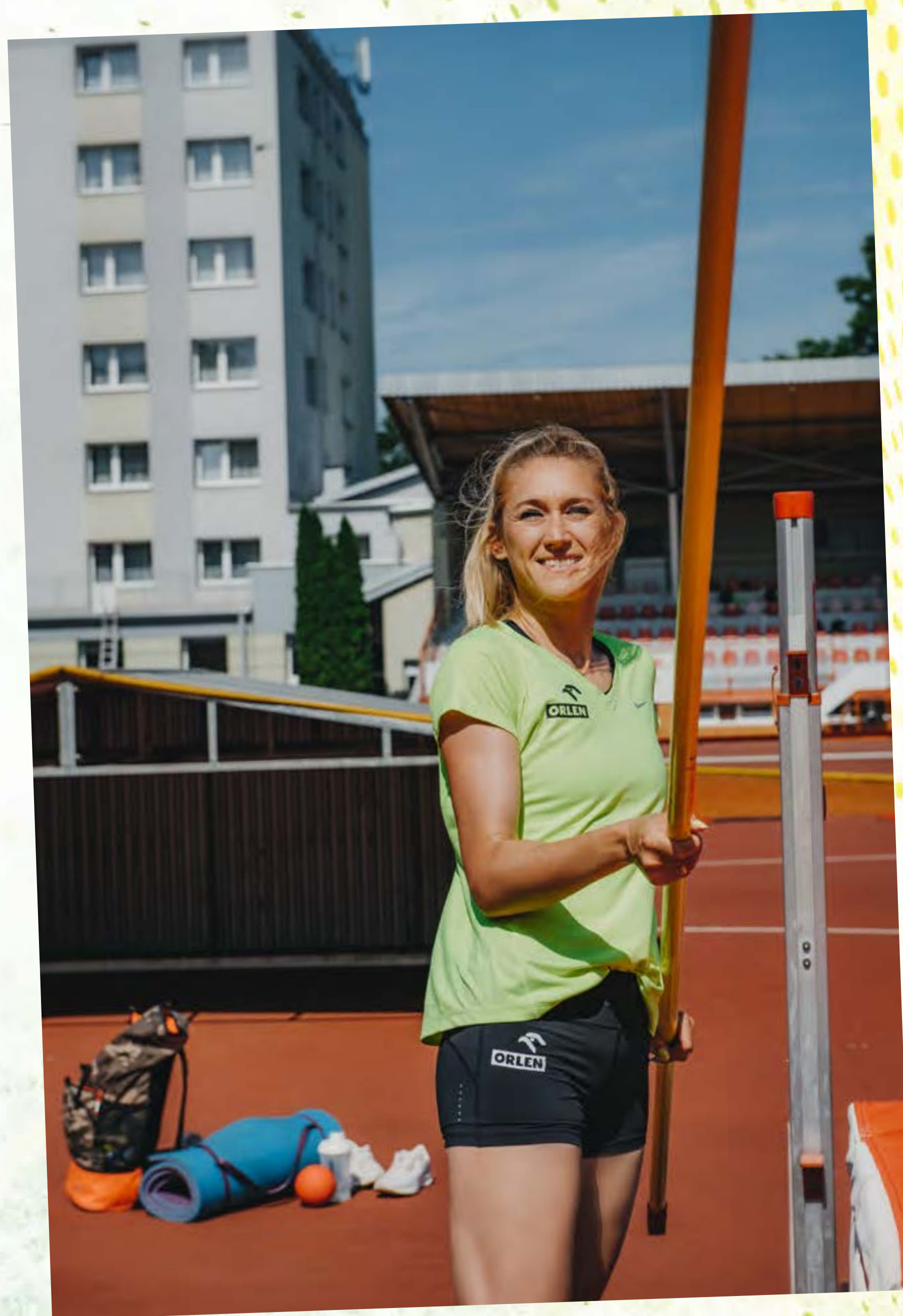
Jest zawodnikiem klubu Zrzeszenia LZS – UKS Błyskawica Domaniewice. Przygodę z łyżwami zaczynał od short tracku, na długim torze trenuje od 2008 roku.

KAMILA LIĆWINKO

LEKKOATLETYKA

Olimpijka z Rio de Janeiro (2016), halowa mistrzyni świata w skoku wzwyż z 2014 roku i brązowa medalistka z 2016, brązowa medalistka MŚ z 2017 roku, brązowa medalistka HME Europy z 2015 roku. Jako 13-latką rozpoczynała swoją karierę sportową w MKS Bielsk Podlaski. Od 2001 roku zawodniczka klubu Zrzeszenia LZS – KS Podlasie Białystok. Absolwentka Szkoły Mistrzostwa Sportowego w Białymstoku. Po raz pierwszy na arenie międzynarodowej wystąpiła w 2005 roku na Mistrzostw Europy Juniorów zajmując 7. miejsce. Jest wielokrotną medalistką mistrzostw Polski seniorów. Determinacja i ciężkie treningi po przerwie związanej z urodzeniem dziecka przyniosły zawodniczce wysokie, 5. miejsce, na Mistrzostwach Świata w Dosze (2019). Jest rekordzistą Polski na stadionie – 199 cm, w hali skoczyła 202 cm – halowy rekord kraju oraz absolutny rekord Polski.

SZYMON KOŁECKI

PODNOSENIE CIĘŻARÓW

Srebrny medalista olimpijski z Sydney (2000) i złoty z Pekinu (2008), czterokrotny medalista MŚ i sześciokrotny ME (w tym 5 złotych medali). O srebrnym medalu zdobytym na IO w Sydney mówi, że był to symbol zawodów przegranych – kontuzja uniemożliwiła mu walkę o najcenniejszy medal. Z kolei medal z Pekinu to symbol zawodów wygranych – powrót na pomost po licznych kontuzjach i operacji kręgosłupa, po której lekarze twierdzili, że nigdy nie wróci do dźwigania.

Jak zaczynał swoją przygodę ze sportem? Jego ojciec, Leszek Kołecki także uprawiał ciężary, a potem był trenerem, w klubie należącym do Zrzeszenia LZS – LKS Agropol Polwica (obecnie LKS Polwica Wierzbno). Od dzieciństwa przebywał w siłowni. Gdy miał osiem lat, wystartował w pierwszych zawodach i podniósł sztangę ważącą 42 kg. Zakończył karierę w 2012 roku, w latach 2012-2016 był prezesem PZPC. Od 2016 roku zawodnik MMA, walczy dla polskiej organizacji KSW.

Tradycje rodzinne kontynuuje syn Szymona Kołeckiego, Daniel (rocznik 2001), który swoją karierę sportową zaczynał w klubie KS Ciechan Ciechanów, założonym przez ojca w 2011 roku. Klub jest członkiem Krajowego Zrzeszenia LZS.

IRENEUSZ PALIŃSKI (1932-2006)

PODNOSZENIE CIĘŻARÓW

Na przełomie lat 50. i 60. XX wieku należał do najlepszych zawodników w tym sporcie na świecie. W 1960 roku w Rzymie wywalczył dla Polski pierwszy złoty medal olimpijski w podnoszeniu ciężarów, był to także pierwszy medal zdobyty przez zawodnika startującego w barwach klubu Zrzeszenia LZS. Cztery lata później, w Tokio wywalczył brązowy medal olimpijski. Mistrz świata z 1961 roku, czterokrotny srebrny medalista i dwukrotny brązowy medalista mistrzostw świata. Z mistrzostw Europy przywiózł 8 medali – 1 złoty, 6 srebrnych i 1 brązowy. Był siedmiokrotnym rekordzistą świata. Dzięki niemu polskie podnoszenia ciężarów rozpoczęło długą drogę do najwyższych szczytów w imprezach światowej rangi.

Gdy mając 22 lata zaczynał w wojsku przygodę ze sztangą uzyskał w trójboju 227,5 kg, by zaledwie kilka lat później wynik ten poprawić o ponad 200 kg! Jego pierwszym klubem była Gwardia Wrocław. W 1959 roku powrócił w rodzinne strony, do Ciechanowa, i do końca swojej kariery reprezentował LZS Mazowsze (obecnie LKS Mazovia Ciechanów). Został wybrany najlepszym sportowcem 40-lecia LZS.

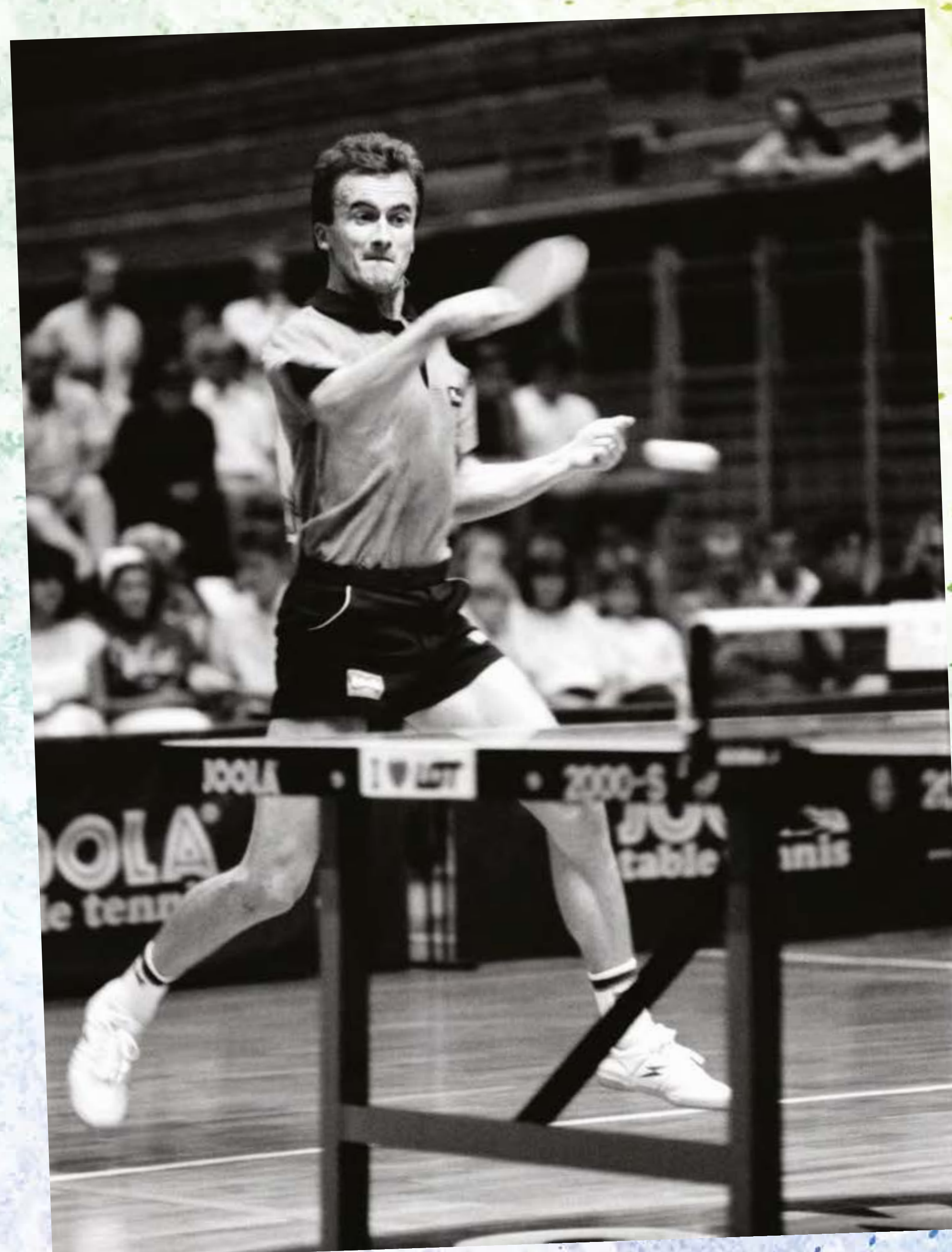
Był człowiekiem prostolinijnym i zadziornym, ale też niezwykle pracowitym. Nazywano go samotnikiem z Ciechanowa. Trenował we własnej siłowni, rzadko korzystał z pomocy trenerów, nie lubił centralnych zgrupowań, prowadził bardzo dokładny dzienniczek treningów i startów.

ANDRZEJ GRUBBA (1958- 2005)

TENIS STOŁOWY

Jest uważany za najlepszego zawodnika w historii polskiego tenisa. Był to człowiek, który wyprowadził polski tenis stołowy ze świetlic na światowe salony. Mówiono o nim czarodziej rakiетки. Grał prawą ręką, choć był leworęczny. Trzykrotny olimpijczyk – Seul (1988), Barcelona (1992) i Ateny (1996). Na Igrzyskach w Barcelonie, w grze podwójnej w parze z Leszkiem Kucharskim zajął 6. miejsce. Na mistrzostwach świata trzykrotnie wywalczył brązowy medal (w grze pojedynczej, w grze podwójnej i w drużynie). Mistrz Europy w grze mieszanej z 1982 roku, 5-krotny srebrny medalista ME (dwukrotnie w grze pojedynczej) i 6-krotny brązowy medalista (2-krotnie w grze pojedynczej). 26-krotny mistrz Polski. Zakończył karierę w 1998 roku. O popularności Andrzeja Grubby w naszym kraju niech świadczy fakt, że 15 obiektów (szkoły, hale, skwer) nosi jego imię.

Jego ojciec Alojzy był długoletnim działaczem LZS w powiecie Starogard Gdański. Swoją przygodę ze sportem rozpoczął więc w klubie Zrzeszenia – LKS Neptun Starogard Gdański.

CZESŁAW LANG

KOLARSTWO

Wicemistrz olimpijski (Moskwa 1980) ze startu wspólnego oraz dwukrotny medalista szosowych mistrzostw świata w jeździe drużynowej na czas – srebrny w 1979 i brązowy w 1977 roku. Dziewięciokrotny mistrzem Polski – w kolarstwie górskim, szosowym i torowym. Jako zawodowiec wygrał 30 wyścigów.

Zaczął swoją karierę sportową w LZS Baszta Bytów (1970-1977, obecnie MLKS Baszta Bytów) pod opieką trenera Euzebiusza Marciniaka. Pierwszy (po II wojnie światowej) polski kolarz zawodowy (licencja PZKol 01/1982) – jego rekonesans oraz doświadczenie miały kolosalny wpływ na losy naszych następnych zawodowców.

Jest także pierwszym prywatnym animatorem kolarstwa polskiego – od 1993 roku jest Dyrektorem Generalnym Lang Team i Tour de Pologne. W krótkim czasie przywrócił blask zapomnianej kolarskiej imprezie. Pod jego okiem Tour de Pologne stał się jednym z najważniejszych wyścigów świata, należących do prestiżowego cyklu UCI World Tour.

RAFAŁ MAJKA

KOLARSTWO

Brązowy medalista w wyścigu ze startu wspólnego podczas IO w Rio de Janeiro (2016). Jako pierwszy Polak w historii naszego kolarstwa zapewnił sobie wygraną w klasyfikacji górskiej Tour de France w 2014 roku. Ten sukces powtórzył w 2016 roku. Jest pierwszym polskim kolarzem, który stanął na podium Vuelta Espana. W 2015 roku zajął trzecie miejsce w tym wyścigu.

Jest wychowankiem klubu Zrzeszenia LZS – WLKS Krakus Swoszowice. Rzemiosła kolarskiego uczył się u Zbigniewa Klęka, który zauważył w nim talent do kolarstwa podczas corocznego naboru pod Myślenicami. Majka miał wtedy 14 lat. W 2007 roku zdecydował się na wyjazd do Włoch, który poparł jego trener, gdzie jeździł w licznych wyścigach. W 2011 roku przeszedł na zawodowstwo – został zawodnikiem duńskiej drużyny Pro Tour i wkrótce stał się jednym z czołowych zawodników światowego peletonu.

Co roku w Dobczycach odbywają się Mistrzostwa Krajowego Zrzeszenia LZS w Kolarstwie Szosowym Juniorów „Złote Koło”, podczas których zwycięzca klasyfikacji górskiej otrzymuje koszulkę ufundowaną przez Rafała Majkę. Nasz kolarz mieszka w pobliskich Zegartowicach, a kiedyś jako junior uczestniczył w tym wyścigu.

MICHAŁ KWIATKOWSKI

KOLARSTWO

Mistrz świata w wyścigu ze startu wspólnego z 2014 roku oraz drużynowy mistrz świata w jeździe na czas z roku 2013, srebrny z 2015 i brązowy z 2014 i 2017. Mistrz Europy i świata w kategorii juniorów. Medalista mistrzostw Polski seniorów na szosie i na torze. Olimpijczyk z Londynu (2012) i Rio de Janeiro (2016). W 2020 roku zajął 4 miejsce w MŚ ze startu wspólnego. Od 2010 startuje w peletonie zawodowym. Uznawany jest przez fachowców i ekspertów kolarstwa za jednego z najbardziej wszechstronnych zawodników w peletonie. Specjalista od zwycięstw w jednodniowych wyścigach klasycznych – ma ich na swoim koncie już kilkanaście.

Kolarstwo zaczął uprawiać w 2001 roku w klubie Warta Działyn, filii klubu Zrzeszenia LZS – TKK Pacific Toruń, którego jest wychowankiem. Jest jednym z pomysłodawców powstania w 2013 roku klubu UKS Copernicus Toruń – Akademia Michała Kwiatkowskiego, który jest członkiem Krajowego Zrzeszenia LZS. Zawodnicy szkoleni w tym klubie odnoszą liczne sukcesy, w tym na mistrzostwach Polski.

KATARZYNA NIEWIADOMA

KOLARSTWO

Szósta zawodniczka IO w Rio de Janeiro (2016), dwukrotna złota medalistka ME do lat 23 ze startu wspólnego (2015 i 2016), srebrna i brązowa medalistka ME (2016 i 2020), srebrna medalistka Igrzysk Europejskich (2015), brązowa medalistka w jeździe drużynowej na czas (2015). Wielokrotna medalista mistrzostw Polski.

Kariere rozpoczynała jako 15-latką w krakowskim klubie WLKS Krakus Swoszowice. Jej trener Zbigniew Klęk mówił o niej – „kobiecy wydanie Rafała Majki”. W 2013 roku reprezentowała inny klub Zrzeszenia LZS – TKK Pacific Toruń. W 2014 roku przeszła na zawodowstwo – jeździ w najlepszych grupach kolarskich na świecie. W 2017 zajęła trzecie miejsce w rankingu UCI Women’s World Tour. Stawała na podium wielu kolarskich wyścigów. Marzy o medalu olimpijskim w Tokio.

ADAM MAŁYSZ

SKOKI NARCIARSKIE

Czterokrotny olimpijczyk, zdobywca czterech medali olimpijskich – srebrnego i brązowego w 2002 roku i dwóch srebrnych w 2010 roku oraz sześciu medali mistrzostw świata – złotego i srebrnego w 2001 roku, dwóch złotych w 2003, złotego w 2007 i brązowego w 2001. Czterokrotny zdobywca Pucharu Świata. Triumfator 49. Turnieju Czterech Skoczni. Zdobywca 39 indywidualnych złotych medali mistrzostw Polski (zimą i latem). W latach 1995–2011 wystąpił w 349 konkursach Pucharu Świata. Odniósł 39 zwycięstw, 92 razy stał na podium. Jako zawodnika cechowało go mocne odbicie z progu i bardzo niska pozycja w locie. Po sezonie 2010/2011 zakończył karierę skoczka narciarskiego i rozpoczął starty w rajdach samochodowych, też z sukcesami. Od 2016 pełni funkcję dyrektora koordynatora ds. skoków narciarskich i kombinacji norweskiej PZN. Patron skoczni narciarskiej w rodzinnej Wiśle.

Pierwszy skok oddał w wieku 6 lat. Przez całą swoją karierę był zawodnikiem klub Zrzeszenia LZS – KS Wiśla Ustroniana (dziś WSS w Wiśle). Tradycje narciarskie w rodzinie Adama Małysza były bardzo silne – jego dziadek miał własną skocznnię, ojciec pracował w klubie w Wiśle, wuj Jan Szturc, najpierw był skoczkiem, potem trenerem.

KAMIL STOCH

SKOKI NARCIARSKIE

Czterokrotny olimpijczyk. Trzykrotny indywidualny mistrz olimpijski – dwa tytuły w 2014 roku i jeden w 2018 oraz drużynowy brązowy medalista olimpijski z 2018. Indywidualny mistrz świata z 2013 roku wicemistrz z 2019, drużynowy mistrz świata z 2017 oraz trzykrotny drużynowy brązowy medalista MŚ (2013, 2015 i 2021). Indywidualny srebrny medalista MŚ w lotach narciarskich (2018) oraz dwukrotny drużynowy brązowy medalista MŚ w lotach (2018 i 2020). Dwukrotny zdobywca Pucharu Świata, ponadto raz drugi i dwa razy trzeci w klasyfikacji generalnej cyklu. Zwycięzca trzech edycji Turnieju Czterech Skoczni. Zdobywca 33 medali na mistrzostwach Polski. Aktualny rekordzista Polski w długości skoku narciarskiego – 251,5 m. W ramach PŚ zwyciężył w 39 konkursach i 79 razy stawał na podium. W sezonie 2017/2018 jako drugi zawodnik w historii odniósł zwycięstwa we wszystkich czterech konkursach Turnieju Czterech Skoczni podczas jednej edycji. Jako trzykrotny mistrz olimpijski jest trzecim najbardziej utytułowanym polskim sportowcem w historii igrzysk.

Na nartach zaczął jeździć w wieku trzech lat, a pierwsze skoki na skocznjach budowanych wspólnie z kolegami oddał w wieku lat czterech. W 1993 dostał od swego wujka pierwsze narty skokowe. W wieku ośmiu lat zapisał się do klubu LKS Ząb, w latach 2002–2009 reprezentował LKS Poroniec Poronin – oba kluby należą do Krajowego Zrzeszenia LZS. Od 2014 roku startuje w barwach założonego przez siebie i żonę KS Eventment Zakopane.

